

Blijf bij me
(Remain)

Nicholas Sparks en M. Night Shyamalan

Nicholas Sparks bij Boekerij:

The Notebook (Het dagboek)

Message in a Bottle (De brief)

Safe Haven (Veilige haven)

The Best of Me

The Longest Ride

The Choice (De keuze)

Zie mij

De ontmoeting

De bruiloft

Wij twee

Je bent nooit alleen

Op het eerste gezicht

Een liefde om nooit te vergeten

Met hart en ziel

De redding

Leven voor de liefde

Lieve John

De gelukkige (The Lucky One)

De terugkeer

Het laatste lied (The Last Song)

De wens

Droomland

Blijf bij me (Remain)

Nicholas Sparks
en
M. Night Shyamalan

Blijf bij me
(*Remain*)

Vertaald door Titia Ram

ISBN 978-90-492-0837-0

ISBN 978-94-023-2734-2 (e-book)

ISBN 978-90-5286-924-7 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Remain*

Vertaling: Titia Ram

Vertaling poëziefragmenten: Titia Ram

Omslagontwerp: Flamur Tonuzi, bewerkt door Pinta Grafische Producties

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2025 by Willow Holdings, Inc.

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Theresa Park, die me onderweg bij
elke stap heeft bijgestaan.

1

Cape Cod in mei biedt met zijn groene grasvelden en een Oceaanwindje met de belofte dat de zomer bijna begint hoop aan nog verkleumde New Yorkers. Ik opende het raampje van mijn auto, snoof de geur van dingen die groeien op en verwonderde me over hoe ver weg de grijze hemel en door koude regen gevulde goten van het stadsleven voelden. Hier had de winter zich al lang teruggetrokken en was de droom van zonovergoten dagen met een lomer tempo zo dichtbij dat hij binnen handbereik leek.

Ik was al vaker naar de Cape geweest, maar nog nooit naar dit stadje. Als het rustiger, kleinere broertje van het nabijgelegen en populaire Provincetown leek Heatherington zich te wentelen in een klassieke jarenvijftiguitstraling. Ik reed op mijn gemak door de belangrijkste doorgaande weg, Pleasant Street, en nam de grappige, exclusieve winkeltjes in me op waar antiek, ambachtelijk schepijs, houten speelgoed en houtovenpizza's werden verkocht. Over met bakstenen be-

strate trottoirs liepen ouders die dure wandelwagens duwden en dagjesmensen doken winkeltjes in en uit terwijl een stel oudere heren met honkbalpetjes op onder een grote ouderwetse klok op een houten bankje zat bij te praten. Ik hield bij een kruising halt om wat muzikanten met een gitaar op hun rug over te laten steken en zag op de hoek een drogisterij in retrostijl en een juicebar; een aantal tieners zat binnen aan een tafel uit een hoog glas met een lang rietje erin hun shake te drinken.

Ik bedacht glimlachend dat het er allemaal bijna te idyllisch uitzag om waar te kunnen zijn, maar eigenlijk was het ook wel logisch dat mijn beste vriend, Oscar, kind van immigranten die in Boston een delicatessenwinkel hadden gehad, zou kiezen voor een plek die het mythische Amerikaanse ideaalbeeld symboliseerde. Het verkeer trok weer op en ik reed langs zijstraten waar ik aan beide zijden grote, vrijstaande huizen met witte houten hekken ervoor zag staan. Heatherington was echt schilderachtig, dat moest ik toegeven. Alsof het zo was afgesproken trokken de wolken precies op dat moment plotsklaps weg en maakten plaats voor een blauwe lucht die zo fel was dat mijn ogen ervan samenknepen.

Het was maandag, het typische begin van een nieuwe werkweek en ik was naar de stad gekomen om Oscar en zijn vrouw Lorena te helpen met het ontwerpen en bouwen van een vakantiehuis, hoewel ik tot nu toe alleen foto's had gezien van het stuk land dat ze hadden gekocht. Ik keek ernaar uit te horen wat hun plannen waren, en vandaag zouden we ons eerste echte gesprek over het project hebben. Hun aanwijzingen en mijn routeplanner volgend reed ik een zijstraat van Pleasant Street in op weg naar de toekomstige locatie

van het huis, waar we hadden afgesproken. Aangekomen aan de rand van de stad passeerde ik een groot evenemententerrein met podia in verschillende stadia van opbouw. Stoffige pick-uptrucks stonden op de met gravel bedekte parkeerplaats terwijl bouwlieden in de verte aan het werk waren. Het was een drukte van jewelste met de koortsachtige voorbereidingen voor het Mask and Musical Festival in het weekend van Memorial Day, aan het einde van de maand. Ik had over het festival gehoord toen het me niet lukte om een hotel te boeken. Uiteindelijk had ik de hulp van Oscar in moeten roepen om onderdak voor me te regelen. Er zouden voor het lange weekend tussen de veertig en vijftig verschillende bands naar de stad komen en er werden 20.000 bezoekers verwacht. Toen ik vroeg wat voor muziek er zou worden gespeeld had Oscar een snuivend geluid gemaakt en gezegd: ‘Hoe moet ik dat weten? Het zal wel van die rare Gen Z-muziek zijn.’

Ik reed verder en een paar minuten later verliet ik de weg en volgde een met gras begroeid pad dat omhoogliep naar – nam ik aan – een klif met uitzicht over de oceaan. Ik reed langzaam en volgde de groeven die er door andere auto’s waren gemaakt, mijn Aston Martin hobbelen en stuitend over het pad door het gras, dat uiteindelijk overging in zand. Aan beide kanten van het pad stonden hoge berken, iepen en esdoorns, die in een boog naar elkaar toe groeiden als een baldakijn boven mijn hoofd tot ik, eenmaal boven, het licht weer in reed.

Ik bevond me nu op een vlak en met gras begroeid plateau met majestueuze eiken eromheen en een panoramisch uitzicht over een oceaan die de kleur van donkere saffieren had. Vlinders fladderden boven een veldje paardenbloemen

en de lucht rook zilt, wat me deed denken aan mijn eigen zomers aan de kust. Ik hoorde boven het geluid van de motor uit vogels in de bomen zingen, en toen ik opkeek zag ik een rondcirkelende Coopers-sperwer. Ik vroeg me af waarom deze plek nog niet eerder was bebouwd.

Een stukje verder zag ik een grote houten structuur staan: een speelset van stadse afmetingen zag eruit of hij zo uit de hemel was komen vallen, compleet met schommels, rekstokken, een zandbak, meerdere glijbanen en een hut met een luifel in alle kleuren van de regenboog. Alle vijf de kinderen van Oscar en Lorena waren er aan het spelen terwijl hun ouders vanaf hun plekje aan een picknicktafel zaten toe te kijken. Oscar droeg zoals altijd een retro-footballshirt uit de vroege jaren zestig, ditmaal een van de Cleveland Browns.

Kort nadat hij was afgestudeerd aan de NYU was het Oscar gelukt franchiserechten in de NFL, NBA en MLB te kopen om daar kleding voor te fabriceren en verkopen. Oscars idee was om namen en nummers van huidige spelers op shirts in retrostijl te zetten. Hij hechtte grote waarde aan het ontwerp en de kwaliteit en elk kledingstuk voelde zalig zacht en zag eruit of het echt uit de jaren zestig kwam. Hij had tevens een geweldig gevoel voor hoe hij zijn producten via sociale media onder de aandacht kon brengen, en hoewel de shirts direct een hit waren, explodeerde de verkoop toen een bekende rapper ze begon te dragen tijdens concerten en trendy influencers het er regelmatig over begonnen te hebben. Uiteindelijk raakten investeerders erin geïnteresseerd en verkocht Oscar zijn bedrijf voor bijna een miljard dollar. Het was het ultieme succesverhaal. Zijn vader en moeder, die ik als mijn pleegouders zag, waren extreem trots, droegen als

ze de deur uitgingen op elkaar afgestemde shirts en schep-ten op over hun succesvolle zoon tegen hun vele familieleden in zowel de vs als India. Oscar gunde zijn ouders hun pleziertje, maar het geld had hem en Lorena niet fundamenteel veranderd.

Ik parkeerde naast hun twee Cadillac Escalades, waarnaast mijn Aston Martin wel een speelgoedautootje leek, en Oscar kwam met zijn armen gespreid naar me toe lopen om me te omhelzen. Hij was net als zijn hele familie een gepassioneerde knuffelaar en ik weet vrij zeker dat hij iedereen omhelsde, inclusief de vakkenvullers in de supermarkt, de man die zijn zwembad kwam schoonmaken en zelfs de mensen van de Belastingdienst. Ik had mijn puriteinse witte-mannenweerstand al lang geleden laten varen en beantwoordde zijn omhelzing. Hij sloeg me op mijn rug voordat we elkaar weer loslieten.

‘Je hebt het gevonden,’ zei hij breed grijnzend. ‘Wat vind je ervan?’

‘Het is waanzinnig,’ gaf ik toe. ‘Nog mooier dan op de foto’s die je me hebt gestuurd.’

Oscar keek met een enigszins verwonderde blik om zich heen. ‘Ik kan nog steeds niet geloven dat het is gelukt. Ik moest tegen zo’n belegger in hedgefondsen opbieden en je weet hoe belangrijk die het vinden om te winnen.’

Hij knikte in de richting van de picknicktafel. ‘Kom. Lorena kan niet wachten je te spreken.’

Terwijl we naar haar toe liepen bewoog ik mijn hoofd in de richting van de speelset. ‘Wat is dat?’

‘Dat heb ik vorige week laten neerzetten. Dan hebben de kinderen wat te doen als we hier zijn om te kijken hoe het met de bouw vordert.’

‘Hoe oud zijn ze ook alweer?’

‘Leo is zeven, Lalita en Lakshmi zijn zes, Logesh is vijf en Luca is net vier geworden. Ik weet dat het verwarrend is dat alle namen met een L beginnen, maar het voordeel is dat ik dingen kan zeggen als: “En nu als de L naar je kamer!”, “En nu als de L je mond houden!” of “En nu als de L gaan zitten!”’

‘Daar zal Lorena vast blij mee zijn.’

‘Niet echt,’ zei hij grinnikend. ‘Maar het was haar idee om alle namen met een L te laten beginnen, en de kinderen vonden het hilarisch.’

Lorena was ondertussen opgestaan. Ze schudde haar donkere pony voor haar ogen weg en kwam op ons af rennen. Als Italiaans-Amerikaanse die dol was op gezelschap was ze een dynamo met een kracht en uithoudingsvermogen waarbij zelfs die van Oscar verbleekten. Ze was net als Oscar een knuffelaar, en haar omhelzing voelde alsof ik een dekbed over me heen kreeg geslagen. Nadat ze een stapje achteruit had gezet bleef ze mijn handen vasthouden.

‘Hoe is het?’ vroeg ze terwijl ze mijn gezicht met haar expressieve bruine ogen bestudeerde. ‘Ik heb me vreselijk veel zorgen om je gemaakt.’

‘Het gaat beter,’ antwoordde ik met wat ik hoopte dat een geruststellende glimlach was.

‘Heb je mijn verwenpakket ontvangen?’

Halverwege mijn recente ziekenhuisopname was er een reusachtige mand bezorgd met snacks, repen en snoep, vergezeld van een nogal groot uitgevallen pluchen pinguïn. Lorena dacht om de een of andere reden – misschien omdat ik een keer enthousiast over de documentaire *March of the Penguins* had verteld – dat ik iets met keizerspinguïns had,

en ik had nooit de moeite genomen haar te vertellen hoe het echt zat.

‘Nou en of. Dank je wel. Ik hoop dat je het niet erg vindt dat ik al dat lekkers met mijn medepatiënten heb gedeeld.’

‘Helemaal niet,’ zei ze. Ze liet nu eindelijk mijn handen los en bestudeerde me. ‘Je ziet er goed uit. Minder... moe dan de vorige keer dat ik je heb gezien.’

‘Ik ben ook minder moe,’ stemde ik met haar in. ‘Hoe is het met de kinderen?’

‘Wild als altijd,’ verzuchtte ze terwijl ze met een quasi zielige glimlach in de richting van de speelset gebaarde. ‘Ik had me door Oscar nooit moeten laten overhalen een vijfde te nemen. Tegen de tijd dat Luca werd geboren hadden we al onze idealen en regels overboord gegooid. Hij komt overal mee weg.’

Ze lachte goedhartig. Oscar had Lorena aan de NYU leren kennen, waar ze economie had gestudeerd, en ze had Oscar met het opbouwen van zijn bedrijf geholpen tot de tweeling was geboren, waarna ze zich uit het bedrijf had teruggetrokken om voor de kinderen te zorgen. Ze hadden, net zoals Oscar dat had gehad, een rommelig en druk huishouden waar een constante stroom van energie door de muren en gangen sidderde. Maar Lorena bleef altijd rustig in de chaos. Ik had haar nog nooit uitgeblust of ongeduldig gezien.

‘Hoelang kun je blijven?’ vroeg ik haar.

‘Tot vrijdagavond maar,’ zei ze. ‘De kinderen hebben volgende week uitvoeringen en toetsen. Maar zodra de vakantie begint komen we terug en blijven we de hele zomer.’

‘En nu als de L loslaten!’ riep Oscar, en ik kon niet anders dan glimlachen toen Lorena met haar ogen rolde. ‘Wacht even,’ zei Oscar tegen ons, en toen beende hij naar de speelset. Leo stond met Logesh in een houdgreep maar deed zijn

uiterste best er onschuldig uit te zien voor het geval Oscar het tegen een van de andere kinderen had gehad.

‘Ik weet niet hoe jullie het voor elkaar krijgen,’ zei ik. ‘Ik ben er elke keer weer van onder de indruk.’

‘Waarvan? Dat we kinderen opvoeden?’ Ze fingeerde onschuld. ‘De nanny doet ook een hoop, maar het is niet anders dan voor Paulie zorgen. Je zet ’s ochtends gewoon een bakje eten en water en een schone kattenbak neer en dan heb je er de rest van de dag geen omkijken meer naar.’

Ik glimlachte. ‘Dank je wel dat je voor haar hebt gezorgd terwijl ik was opgenomen. Waar is ze?’

‘Nog in haar mandje in mijn auto,’ zei Lorena. ‘Die naast de jouwe. Ik heb het raam open laten staan, dus maak je geen zorgen, maar ik wist niet hoe ze zou reageren als ik haar buiten los zou laten. Ik weet dat ze een binnenkat is.’

‘Dat klopt,’ beaamde ik. ‘Behalve voor de dierenarts en haar logeerpertij bij jullie is ze nog nooit buiten mijn appartement geweest. Hoe ging het?’

‘Het heeft een paar dagen geduurd voordat ze uit haar verstopplek kwam, maar toen was ze meteen heel lief en gezellig, behalve als ze door de kinderen achterna werd gezeten. Ze heeft een groot deel van de tijd op de rugleuning van de bank voor het raam doorgebracht, waar ze niet bij haar konden. Maar zodra de kinderen naar bed waren kwam ze bij me op schoot.’

‘Zo te horen vindt ze je leuk.’

‘Ik heb mezelf altijd als hondenmens gezien, maar daar ben ik helemaal van teruggekomen,’ zei Lorena. ‘Maar waarom heet ze eigenlijk Paulie?’

‘Hoezo?’

‘Het is een vrouwtje, en Paulie is een mannennaam.’

‘Ik was als kind dol op *Rocky*.’

‘Waarom heet ze dan geen Adrian?’

‘Omdat ze eruitzag als een Paulie.’

Lorena schoot in de lach. Leo had ondertussen Logesh losgelaten, die nog in zijn nek stond te wrijven toen Oscar naar ons terug kwam lopen.

‘Hij zei dat hij probeerde uit te leggen wat Logan moet doen als hij wordt gepest,’ legde Oscar uit.

‘En daarop heb jij gezegd dat hij in plaats van iemand in de houdgreep te nemen naar de leerkracht of ons moet komen, toch?’ vroeg Lorena.

‘Ja.’ Oscar knikte nadrukkelijk. ‘Uiteraard.’

Ze wierp hem een sceptische blik toe en schraapte toen haar keel. ‘Ik weet dat Oscar en jij heel veel bij te praten hebben, dus ik ga met de kinderen naar het centrum om een hapje te eten. Ze zullen ondertussen wel honger hebben. Wat kan ik voor jullie meenemen?’

‘Een salade met gegrilde kip lijkt me heerlijk, dank je wel,’ zei ik. ‘Of wat maar handig is, ik weet dat je je handen vol hebt,’ verontschuldigde ik me met een knikje naar de speelset.

‘Kun je voor mij een dubbele cheeseburger met uienringen meenemen?’ kwinkelde Oscar met een hoopvolle blik in zijn ogen. ‘En een chocolademilkshake?’

Lorena trok geamuseerd een wenkbrauw op. ‘Eh ja... twee salades met gegrilde kip,’ antwoordde ze.

‘Maar liefje, ik barst van de honger...’

‘Dan zal ik ook nog een appel voor je meenemen.’ Ze draaide zich om naar de speelset. ‘Jongens,’ riep ze, ‘zullen we gaan lunchen?’

De kinderen negeerden haar.

‘Etenstijd, dus stap als de L in de auto van je moeder!’ bulderde Oscar.

Ze kwamen met enige tegenzin van de speeltoestellen en gingen in een langzaam draffe op weg naar Lorena’s SUV. De volwassenen volgden en Oscar deed de achterbak open om de kattenmand te pakken. Ik nam hem aan en tuurde naar binnen, waar Paulie verwilderd om zich heen zat te kijken.

Terwijl Lorena en Oscar de kinderen in de auto hielpen – een aantal nog in een kinderzitje – liep ik met de kattenmand naar mijn auto. Ik stak mijn vingers door het deurtje en mompelde een begroeting naar Paulie, maar die was nog te gestrest, of in de war van de autorit, om te reageren. Ik liet haar met rust en nadat ik mijn raampjes had opengezet pakte ik mijn laptop, een notitieblok en een pen uit mijn rugzak. Lorena zwaaide naar ons terwijl ze wegreed.

Zodra we aan de picknicktafel zaten leunde Oscar naar me toe.

‘Oké, nu we eindelijk rust hebben wil ik alles over je laatste weken in de kliniek horen. Ik moet zeggen dat ik het er meer vond uitzien als een herensociëteit of de campus van een kleine universiteit dan een psychiatrisch ziekenhuis.’

‘Het ging goed,’ zei ik schouderophalend. ‘En ja, het was een behoorlijk chique tent, hoewel het geen wellnesscentrum was.’

Hoewel we elkaar tijdens mijn opname een aantal keer telefonisch hadden gesproken, vertelde ik nog eens hoe mijn dagprogramma eruit had gezien, waarin de nadruk was gelegd op DGT, oftewel dialectische gedragstherapie. Daarbij, zo legde ik uit, wordt de nadruk gelegd op het belang van gedrag in plaats van gevoelens of emoties, die voorbijgaand zijn.

‘Oké,’ zei Oscar met een hoofdknik. ‘En was het eten echt zo goed als je zei?’ wilde hij weten.

‘Ja,’ beaamde ik. ‘Als het in het weekend mooi weer was werd er zelfs gebarbecued.’

‘Dat klinkt toch echt wel als een wellnesscentrum, maar dan met therapie.’

‘Het was geen nare plek,’ gaf ik toe. ‘Maar ik ben ook druk geweest met een aantal aspecten van mijn leven die ik juist heel lang heb proberen te negeren.’

‘Bedoel je je jeugd als rijkeluikind met gestoorde ouders die je compleet in de vernieling hebben geholpen?’ grapte Oscar.

‘Zoiets.’

Oscar sloeg zijn handen ineen en bestudeerde me, nu weer serieus. ‘Wil je me alsjeblieft beloven dat je me belt als je voelt dat die duisternis weer vat op je begint te krijgen, Tate?’ Hij keek even weg en tuurde toen plechtig in mijn ogen. ‘Ik heb me echt zorgen om je gemaakt.’

Ik was geraakt door zijn woorden en knikte, en we dachten beiden in stilte even terug aan die vreselijke periode. Maar toen werd Oscars gezichtsuitdrukking alweer speels. Hij leunde met een twinkeling van nieuwsgierigheid in zijn ogen naar me toe.

‘Hebben ze je kunnen helpen met die ontboezemingen die je zus je nog heeft meegegeven voordat ze doodging?’

Ik dacht terug aan wat ze me had verteld en haalde mijn schouders op. ‘Volgens de artsen kwam het door neurologische anomalieën die Sylvia had toen haar organen uitvielen.’

‘Maar jij geloofde haar, toch?’ drong Oscar aan.

Ik aarzelde en koos zorgvuldig mijn woorden. ‘Sylvia heeft haar hele leven nooit tegen me gelogen, wat betekent dat zij

geloofde wat ze zei. Maar zullen we het daarover hebben als we wat meer tijd hebben? Ik ben hier per slot van rekening,' zei ik terwijl ik mijn notieblok opensloeg, 'om een huis te ontwerpen.'

2

Mijn zus Sylvia is bijna een jaar geleden overleden. Na haar dood gleed ik in een verlamdende depressie, zo erg dat ik uiteindelijk wekenlang niet in staat was om uit bed te komen, mails of telefoontjes te beantwoorden of ook maar te douchen. Mijn enige anker in die donkere periode was Paulie; hoewel ik verder alles in mijn leven verwaarloosde lukte het me op de een of andere manier haar in leven te houden. Toen Oscar uiteindelijk op mijn voordeur bonsde en me wist over te halen me aan te melden voor een behandeling in een psychiatrische kliniek beloofde hij me voor haar te zorgen tijdens mijn verblijf. Daarvoor - en voor zo veel andere dingen - zal ik hem altijd dankbaar zijn.

Ik arriveerde eind januari tijdens een sneeuwstorm in de kliniek. Het sneeuwde drie dagen aan één stuk en een witte deken bedekte het landschap. Ik weet nog dat ik uit mijn raam met uitzicht over het terrein staarde en me afvroeg waar alle vogels tijdens dergelijke weersomstandigheden

heen gingen en bedacht dat Sylvia dat zou hebben weten.

Sylvia was vijf jaar ouder dan ik en koesterde met haar uitzonderlijke aandacht voor de natuur alle vormen van schoonheid en het leven in het algemeen, misschien juist omdat dat laatste haar in haar jeugd zo was ontzegd. Als kind was haar hart beschadigd door een virus, en hoewel ze werd behandeld door vermaarde specialisten uit het hele land bracht ze een groot deel van haar jonge jaren door in ons appartement aan Fifth Avenue, waar ze les aan huis kreeg. In haar vrije tijd zocht ze haar toevlucht in romantische en fantasyverhalen of staarde ze uit het raam en observeerde weemoedig de mensen beneden in Central Park. Het verlangen dat ik op haar gezicht zag terwijl ze de gezinnen, stelletjes en toeristen die ontspannen op het gras zaten bestudeerde sneed door mijn hart, maar ze was in staat de wereld te zien op een manier die mij volledig vreemd was. Voor haar was de aarde een plek van oneindig mysterie en constante verwondering. Ik weet nog hoe ze als kind op de alledaagse wonderen wees die haar aandacht vingen: de stofweggetjes die op de ramen achterbleven nadat het had geregend, bijvoorbeeld, of de symmetrische complexiteit van een spinnenweb. Ze legde me uit dat ik als ik de wereld echt wilde z^íen, en er niet alleen maar naar keek, ook het transcendente zou kunnen ervaren, wat dat ook mocht betekenen.

Mijn psychiater, dokter Rollins, merkte regelmatig op dat Sylvia trots op me zou zijn geweest dat ik hulp had gezocht, en ik twijfel er geen moment aan dat hij daar gelijk in had. Het was een dure kliniek met een indrukwekkend goede reputatie, gelegen op het weelderige platteland van Connecti-

cut. Ik zag dokter Rollins tijdens mijn verblijf van vier maanden drie keer in de week, en daarnaast had ik ook nog groepstherapie en was er therapie voor het versterken van emotionele vaardigheden. Hoewel de meeste patiënten te maken hadden met verslaving was een kleinere groep er net als ik om andere redenen. Ik had me vrijwillig op laten nemen en wist dat ik wanneer ik maar wilde op kon stappen. Ik kan opgelucht zeggen dat ik niet meer het gevoel heb dat ik in een donkere tunnel leef, hoewel ik me soms afvraag of ik echt ben genezen.

Ik ben per slot van rekening nog steeds wie ik ben: Tate Donovan, een achtendertigjarige architect die met de dood van zijn zus ook zijn enige echte familielid is kwijtgeraakt. In de nasleep van alles wat er is gebeurd en de vele maanden van fysieke en geestelijke afwezigheid heb ik me eindelijk laten uitkopen door mijn partners bij een van de gerenommeerdste architectenbureaus in New York. Dus had ik voor het eerst in mijn volwassen leven niets omhanden, en was ik alleen en onzeker over wat voor toekomst er nog voor me openlag.

Als je het mijn ouders zou hebben gevraagd zouden ze waarschijnlijk weinig verrast zijn geweest dat het zo is gelopen. Niets wat ik deed leek ooit hun goedkeuring te krijgen, en hoewel ik niet de enige ben die het gevoel heeft dat er van hem niet werd gehouden en dat hij werd verwaarloosd, hielp dokter Rollins me begrijpen dat ik niet hoeft toe te staan dat die gevoelens me voor altijd bepalen. Maar zelfs hij gaf wel toe dat ik een ongebruikelijke jeugd heb gehad.

Mijn vader was directeur van een conglomeraat dat in verschillende industrieën zijn geld verdiende. Mijnbouw. Landbouw. Farmacie. Olie en gas. Ruimtevaart. Hoewel ik

nog steeds een van de grootste aandeelhouders was, had ik nooit veel aandacht voor het bedrijf gehad, en de maandelijkse financiële mails las ik vluchtig door. Het bedrijf was opgericht door mijn overgrootvader, groot geworden onder mijn grootvader en tot een imperium uitgebouwd door mijn vader. Die kant van de familie bestond uit ware strebers, in ieder geval waar het aankwam op het genereren van rijkdom die generaties lang wordt doorgegeven en uitgebreid. Mijn moeder was een Roemeense schoonheid die vloeiend meerdere talen sprak en op tijdschriftcovers had geschitterd. Toen mijn ouders elkaar leerden kennen werkte ze als model, en ik vermoed dat de enige reden dat ze kinderen hebben gekregen was dat er wordt verwacht dat mensen van hun status erfgenamen voortbrengen. Maar dat is maar een vermoeden. Ik weet het niet zeker.

Wat ik wel weet is dit: we woonden in een penthouse aan de Upper East Side van New York, maar mijn vader was bijna nooit thuis. Hij reisde vreselijk veel, meestal voor zijn werk, maar ook - daar kwam ik uiteindelijk achter - om tijd door te brengen met zijn verscheidene minnaressen. Mijn moeder begon elke dag direct na het sporten met drinken, prikte wat in haar salades in plaats van ze op te eten en bracht haar meeste avonden op feesten van liefdadigheidsinstellingen door. Mijn zus en ik werden opgevoed door nanny's en de staf bestond verder uit huishoudsters, assistenten, een kok en zelfs een dame die twee keer in de week langskwam om cadeaus in te pakken. Ik werd rondgereden door chauffeurs, vloog in privévliegtuigen en kreeg net als Sylvia een aanzienlijk deel van mijn jeugd les aan huis, waardoor ik geen contact had met leeftijdgenoten. We brachten onze zomers door op een landgoed aan de kust in

de Hamptons, waar mijn ouders om de avond een cocktail-party organiseerden waar wij niet bij mochten zijn. In plaats daarvan keken we dan boven films of zaten we op het strand terwijl de dronken gasten zich rond het zwembad vermaakten. Op de zeldzame momenten dat we met zijn vieren thuis waren had ik elke keer dat mijn ouders een blik op Sylvia en mij wierpen het gevoel dat ze zich verbijsterd afvroegen wie we waren en waar we vandaan waren gekomen.

Als ik mijn ouders iets moet nageven was het de waarde die ze hechtten aan degelijk onderwijs, wat de eindeloze rij van duurbetaalde docenten verklaart. Nadat een operatie bij Sylvia leidde tot een sterk verbeterde gezondheid mocht ze uiteindelijk naar Brearley, een elitaire meisjesschool een paar straten van ons appartement. Een paar jaar later, op mijn twaalfde, werd ik naar Exeter gestuurd.

Mijn kostschooljaren hebben een diepe impact op me gehad. Hoewel ik mijn zus miste gaven het leven op een slaapzaal en de afstand tot mijn ouders me eindelijk de kans om vrienden te maken. Ik leerde op den duur de kunst van kletsen over niets en bleef mijn innerlijke leven voor mezelf houden. Toen mijn zelfvertrouwen voldoende was gegroeid ging ik voetbal en lacrosse spelen, en ik had genoeg sportieve aanleg om sporten die ik als klein kind niet had beoefend vlot op te pakken. Ik was ontzettend goed in wiskunde en ontwikkelde een talent voor tekenen. Ik had zelfs een beetje geluk bij de meisjes en een groot deel van de zesde had ik verkering met Laura, een mooi meisje uit Newport, Rhode Island. Maar het allerbelangrijkst was dat ik Oscar leerde kennen, een leerling met een studiebeurs, met wie ik af en toe een weekend thuis bij zijn grote, Indiase familie in Dorchester doorbracht. Ze maakten grappen, praatten door el-

kaar heen en schaterlachten. Als ik met alle negen familieleden aan tafel zat en toekeek hoe ze naar de schalen geurig eten grepen terwijl ze ondertussen kleurrijke verhalen vertelden, had ik het gevoel dat ik op een andere planeet was beland. Oscar was degene die me leerde wat vriendschap is, en ik kon bij hem, en bij mijn zus, mijn verdedigingstechnieken achterwege laten en gewoon mezelf zijn.

Aangezien ik mijn ouders zelden zag - ik ging tot mijn afstuderen aan Yale alleen in de zomer- en andere vakanties naar huis - bleven ze grotendeels vreemden voor me. Ik kan me nog wel herinneren dat mijn vader me in het tumult rond mijn diploma-uitreiking terzijde nam om me te vertellen dat hij wilde dat ik in zijn voetstappen zou treden en naar een Business University zou gaan. Ik staarde hem sprakeloos aan, was één moment perplex, en deed toen alsof ik in de mensenmassa een vriend zag zodat ik me uit de voeten kon maken. Ik volgde mijn eigen droom en deed voor het eerst in mijn leven niet wat mijn ouders wilden door voor een studie bouwkunde te kiezen. De zomer nadat ik mijn bachelor had gehaald trok ik in mijn eigen appartement in de City en ging aan het werk als tekenaar bij een architectenbureau aan de Upper East Side. Nadat ik een paar jaar later terug naar school was gegaan om mijn master te halen werd ik uiteindelijk partner bij hetzelfde bureau, dat gespecialiseerd was in het aantrekken van vermogende cliënten die hun droomhuis wilden laten bouwen.

Sylvia behaalde een diploma milieuwetenschappen aan The New School in New York City. Ze werkte in de non-profitsector en woonde in de East Village toen ze via vrienden Mike leerde kennen en verliefd werd. Mijn vader stond op huwelijksvoorwaarden - Mike gaf muziekles op een dure